

IVO TROŠT:

Le v vztrajnosti je napredek.

preprosti primorski vasi so zidali novo šolo. Delo je prevzel podjetnik domačin, delavci pa so bili večinoma Lahi. Pomagal jim je desetletni Karlo, da je odnašal in donašal manjše stvari. Karlo ni znal niti besedice slovenski. Zato je bil pri domačinih v največji zadregi. Mojster je znal sicer njegov jezik in je dečku po petkrat in desetkrat povedal, kako se nazivlje to in ono slovenski. Karlo si je hitro zapomnil in prav tako hitro pozabil tuje besede; odnehal pa le ni z učenjem in s postrežbo.

Nekoč ga pošlje mojster po žreblje v prodajalnico in ponavlja: »Karlo, reci: cvek, cvek! — pa se bosta umela z možem, ki ne zna tvojega jezika. — Si me li umel?« — Si, signor! (Da, gospod!) de deček, teče veselo po vasi do prodajalnice in vpije vso pot: cvek, cvek! — Toda, smola. Pred vrati v prodajalnico je pozabil svoj čvek! Kam sedaj? — Obrne se, hiti prav tako urno na stavbišče in prosi mojstra, naj mu vnovič pove, kaj se pravi slovenski: la chiave.

Karlo si zapomni in zopet teče do prodajalnice, spotoma pa ponavlja: chiave=cvek, chiave=cvek! Toda v prodajalnici mu ostane v ustih samo chiave. In zopet se nista umela s prodajalcem.

Karlo drevi vnovič k mojstru, ki se mu smeje že od daleč, ko vidi, da prihaja dečko brez cvekov: »Ali nista podobni besedi chiave — ko izgovarjaš čiave — in cvek? Teci še tretjič in ponavljaj podobni besedi; morda ti ostane sedaj cvek v ustih in v spominu.«

Karlo je slušal, prisopel v prodajalnico in rekel: čiavek. In s prodajalcem sta se umela.

Tožba.

(Koroški motiv)

»Kaj je, dragi brat?
Lica — blede kakor smrt,
bol razjeda ti srce —
kaj je, dragi brat?«

»»Tam — Matjažev grad,
daleč — Drave val,
solnca ni — le noč,
kralj Matjaž — še spil««

Lado Jerše.

